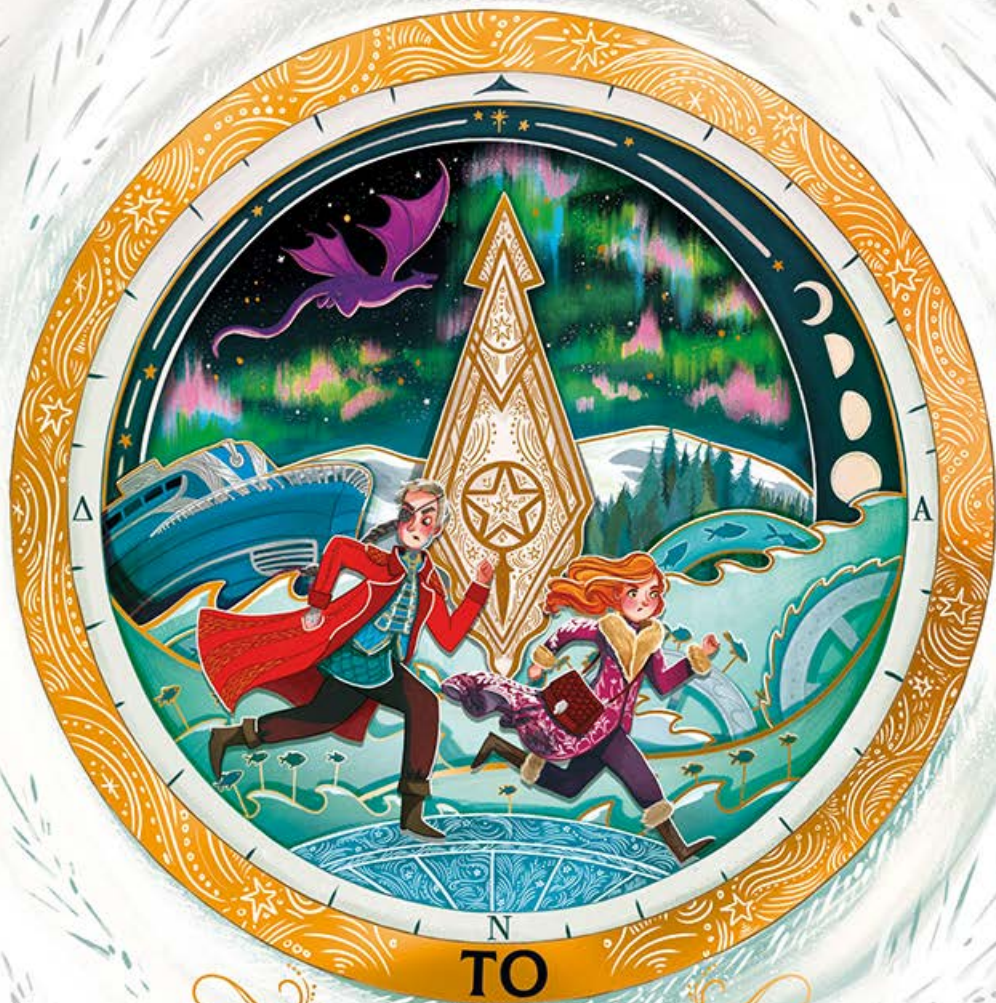

ΑΝΑΛΙΣ ΕΪΒΕΡΙ

ΤΟ
ΦΛΟΓΙΣΜΕΝΟ
ΜΥΣΤΙΚΟ

Η ΥΠΟΣΧΕΣΗ ΤΟΥ ΝΥΧΤΕΡΑΓΓΥΡΟΥ • ΒΙΒΛΙΟ ΔΕΥΤΕΡΟ

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

Κ Ε Φ Α Λ Α Ι Ο Ι

Η ΓΛΩΣΣΑ ΤΗΣ ΘΛΙΨΗΣ

Η θλίψη μιλούσε στην Πείσλι Φιτζγουίλιαμ. Της μιλούσε βαθιά μέσα της καθώς η Πείσλι οδηγούσε την Οντίλια και τους υπόλοιπους στους παγωμένους δρόμους του Επίγειου Λονδίνου. Προχωρούσαν βιαστικά, φροντίζοντας να παραμένουν στη σκιά.

«Πείσλι, είσαι καλά;» ρώτησε ο Κόρμπετ.

Η Οντίλια του απάντησε αποδοκιμαστικά. «Φυσικά και δεν είναι καλά. Εσύ θα ήσουν, αν η μητέρα σου είχε μόλις πεθάνει και οι Κρίγκκαρε μετέφεραν τον αδερφό σου στα παγωμένα Βασίλεια του Βορρά καβάλα σ' έναν δράκο;»

«Μάλλον όχι» είπε ο Κόρμπετ σιγανά. «Όμως αυτό ρωτάνε οι άνθρωποι, έτσι δεν είναι; “Είσαι καλά;”, όχι “Μήπως θέλεις να μιλήσεις για την απώλεια και τη θλίψη σου;”»

Η Πείσλι δεν είπε κουβέντα κι έστρεψε το βλέμμα της από τον Κόρμπετ στον Χαλ. Δίπλα του ήταν η Οντίλια, κρατώντας τον γερά από το μπράτσο καθώς τον καθοδη-

γούσε στους δρόμους. Ο Χαλ φορούσε ακόμη τη στολή των Κρίγκαρε: σκουρόχρωμο δερμάτινο παντελόνι με δρακοφολίδες και δερμάτινο στρατιωτικό μανδύα. Έκανε κρύο όταν διέσχιζες την ατμόσφαιρα καβάλα σε δράκο και τα δερμάτινα ήταν ζεστά, προσφέροντας προστασία τόσο από τα στοιχεία της φύσης όσο και από τους εχθρούς· ελάχιστα πράγματα μπορούσαν να τρυπήσουν το δέρμα του δράκου.

Ο Χαλ χαμογέλασε θλιμμένα στην Πείσολι, με το μοναδικό του μάτι να γυαλίζει στο πρώτο πρωινό φως και με την έντονη κόκκινη ουλή, που ξεκινούσε από την κορυφή του κεφαλιού, περνούσε κάτω από την καλύπτρα κι έφτανε στο σαγόνι του, να έχει σουφρώσει. «Στα Βασίλεια του Βορρά, όταν χάνουμε ένα αγαπημένο πρόσωπο, τιμάμε τη ζωή του, θυμόμαστε πώς έζησε και λέμε ιστορίες για τις πράξεις του – τις πράξεις εκείνες που, αν ήταν τυχερό, ήταν αποτυπωμένες πάνω του με τα σημάδια των Κρίγκαρε». Έδειξε τα γαλάζια τατουάζ που κάλυπταν τον λαιμό του κι έφταναν ως τα ξυρισμένα πλαϊνά του κεφαλιού· η λωρίδα των σκουρόξανθων μαλλιών που κάλυπτε το κέντρο του κεφαλιού ήταν μακριά και πλεγμένη σε κοιτίδα, με τρόπο που θύμιζε στην Πείσολι τις πιο ηλικιωμένες Δρακοσυνοδούς που είχε δει στις κρύπτες του Υπέργειου Κένσινγκτον.

Η Πείσολι προχώρησε ένα βήμα προς το μέρος του. «Δεν έχεις δικαίωμα να μου μιλάς για πένθος. Δεν έχεις δικαίωμα να μου μιλάς για απώλεια. Ο αδερφός μου δεν είναι εδώ εξαιτίας των δικών σου! Δε θα επιτρέψω να γίνει

άλλο ένα γαλάζιο σημάδι στο σώμα κανενός. Εσύ, Χαλ του Βορρά, θα με βοηθήσεις να πάρω ξανά πίσω τον αδερφό μου – είμαι σίγουρη ότι θα καταφέρω να σ' ανταλλάξω μ' εκείνον. Όμως, αν κάνεις το παραμικρό που θα θέσει σε κίνδυνο την προσπάθεια να ξαναπάρω τον Νταξ, αν επιβαρύνεις κι άλλο το πένθος μου, δε θα σε πάρουμε μαζί μας στον Βορρά· θα σε αφήσουμε εδώ, να σ' αναλάβουν οι Άντρες του Βασιλιά».

Ο Χαλ έπαψε να χαμογελάει. Έσφιξε το σαγόνι και κοίταξε την Πείσλι με σοβαρό ύφος.

«Το σχέδιο ακούγεται καλό. Κάτι τέτοιο θα έκανα κι εγώ στη θέση σου».

Η Πείσλι γύρισε την πλάτη σε κείνον και τους υπόλοιπους κι έκλεισε σφιχτά τα μάτια. Το μυαλό της γέμιζε με εικόνες από την προηγούμενη βραδιά: τη μάχη στο Αστροσκοπείο του Γκρίνουιτς, το μηχάνημα της μητέρας της, το πείραμα. Τη Σκοτεινή Δράκαινα που μαχαίρωσε την Πείσλι στην καρδιά.

Θυμήθηκε πώς είχε νιώσει όταν γλίστρησε στο Πέπλο, που ήταν απόμακρο και αχανές. Ότι είχε δει τον πατέρα της, που την είχε στείλει πίσω, εκεί όπου αντιμετώπισε τη Σκοτεινή Δράκαινα, εκεί όπου είδε τη μητέρα της να πεθαίνει και να απαγουν τον Νταξ, εκεί όπου συνειδητοποίησε ότι ο θεός Έκτορας τους είχε προδώσει όλους.

Όταν σκεφτόταν τη μητέρα της πεσμένη στα συντρίμια, με τα μάτια κλειστά για πάντα, ήταν σαν να το έβλεπε χωρίς να μπορεί να αισθανθεί το παραμικρό. Ένωθε λες κι ήταν κάτι μακρινό, λες κι είχε συμβεί σε κάποια

άλλη Πείσολι: ίσως σ' εκείνη που ήταν πριν βρεθεί μέσα στο Πέπλο. Η απόσταση της πρόσφερε ανακούφιση, παρ' όλα αυτά τρόμαζε για το τι θα συνέβαινε όταν αισθανόταν την απώλεια της μητέρας της.

Είχε την αίσθηση ότι οι παγωμένοι δρόμοι του Επίγειου Λονδίνου έσφιγγαν γύρω της σαν θηλιά. Η μητέρα ήταν νεκρή, ο Νταξ είχε χαθεί και βαθιά μέσα στην ψυχή της ένιωθε άδεια· λες και οι μαύρες σχισμές του Πέπλου είχαν χωθεί μέσα της κι είχαν εξαφανίσει ένα ζωτικό κομμάτι, όπως είχαν κάνει με το χέρι της Σκοτεινής Δράκαινας, αφήνοντας ένα κολλώδες, κενό μπάλωμα.

«Πείσολι;» Ο Κόρμπετ άγγιξε τον ώμο της.

Στράφηκε προς το μέρος του. «Κοίτα, Κόρμπετ, δεν είμαι καλά. Θέλω να πω, προφανώς και δεν είμαι καλά. Η μητέρα μου...» Πήρε μια βαθιά, τραχιά εισπνοή και στη συνέχεια ξεφύσηξε αργά, με την ανάσα της να εμφανίζεται στην παγερή ατμόσφαιρα σαν καπνός από το στόμα ενός δράκου. «Όμως ο Νταξ μ' έχει ανάγκη, όπως τον έχω κι εγώ». Άκουσε τη φωνή της να τρέμει κι έβηξε για να καταπνίξει τον κόμπο στη βάση του λαιμού της. «Οπότε αυτή τη στιγμή εστιάζω σε ένα πράγμα: να βρω τον Νταξ».

Η Πείσολι αγριοκοίταξε τον Χαλ. Οι πάντες γνώριζαν ότι οι κάτοικοι των Βασιλείων του Βορρά ήταν βάρβαροι και αμόρφωτοι και δεν μπορούσες να τους εμπιστευτείς. Η Ιστορία έβριθε από προδοσίες κατά της Αυτοκρατορίας της Αλβιόνας και του Αρχισχεδιαστή και, σαν να μην έφτανε αυτό, τούτη τη στιγμή κρατούσαν και τον Νταξ.

Η Πείσολι ένιωσε τον θυμό της να φουντώνει καθώς κοί-

ταξε ψηλά πάνω από τα κεφάλια τους την αιωρούμενη συνοικία του Υπέργειου Κένσινγκτον, με τον μεγάλο σαν γυάλινη σφαίρα θόλο της να λαμπυρίζει στον καθαρό, έντονα γαλάζιο χειμωνιάτικο ουρανό. Είχαν αλλάξει πολλά απ' τη στιγμή που εγκατέλειψαν την αιωρούμενη συνοικία. Πώς θα είχε διαμορφωθεί η πορεία της αν δεν πήγαινε στη Δρακοκρύπτη μαζί με τον Νταξ, αν δεν επιχειρούσαν να σώσουν τη μητέρα τους; Η μητέρα θα ήταν ακόμη ζωντανή; Θα είχαν απαγάγει τον Νταξ; Η Πέισλι αναστέναξε. Κανείς δεν μπορούσε να ξεφύγει από την πορεία του· ό,τι κι αν έκανε, ήταν σίγουρη ότι στο τέλος τα γρανάζια του Ουράνιου Μηχανισμού θα την είχαν οδηγήσει εδώ.

«Πού πάμε;» ρώτησε η Οντίλια, η οποία βρισκόταν σε εγρήγορση, με το σώμα σε ένταση, ενώ κρατούσε σφιχτά τον Κρίγκαρε. Μετά τον Χαλ, η Πέισλι κοίταξε την Οντίλια και συνειδητοποίησε ότι οι δρόμοι του Επίγειου Λονδίνου ήταν εξίσου επικίνδυνοι για εκείνη όσο και γι' αυτόν.

«Το σπίτι δεν είναι μακριά» είπε η Πέισλι.

«Είσαι σίγουρη ότι είναι συνετό;» ρώτησε η Οντίλια. «Η Σκοτεινή Δράκαινα ίσως προσπαθήσει να σε βρει εκεί».

«Όντως. Μα δεν ξέρω τι άλλο να προτείνω. Δεν πρέπει να κυκλοφορούμε εκτεθειμένοι στους δρόμους. Αν μας ανακαλύψουν οι Άντρες του Βασιλιά...»

«Συμφωνώ με την Πέισλι» είπε ο Κόρμπετ, κοιτώντας τον Χαλ και την Οντίλια. «Όταν φτάσουμε, μπορούμε να ελέγξουμε το σπίτι και να διαπιστώσουμε αν το πεδίο είναι ελεύθερο».

«Και μόλις βεβαιωθούμε ότι είναι ασφαλές, μπορούμε να καταστρώσουμε ένα σχέδιο για να επανενωθούμε με τον Νταξ» πρόσθεσε η Οντίλια.

Η Πείσλι χαμογέλασε αχνά στον Κόρμπετ και την Οντίλια. Ήξερε ότι υπήρχε ένα κενό μέσα της, που το είχε αφήσει η μητέρα της, παρότι τη συγκεκριμένη στιγμή δεν μπορούσε να το νιώσει. Όπως επίσης ήξερε πως, όταν έφτανε εκείνη η ώρα, η Οντίλια και ο Κόρμπετ θα ήταν μαζί της και θα τη συγκρατούσαν, για να μην πέσει μέσα.

Διατηρούσε μια απόσταση από τον Χαλ καθώς προχωρούσαν, όμως δεν τον άφηνε από τα μάτια της, ελέγχοντας ότι δεν έθετε κανέναν τους σε κίνδυνο.

«Τι κοιτάς;» ρώτησε η Πείσλι, βλέποντας φευγαλέα τον Κόρμπετ να παρατηρεί τον ουρανό. Φορούσε το παλτό που είχε αφήσει ο Ρίδας μετά τη μάχη στο αστεροσκοπείο, μεγάλο και ογκώδες για τον Κόρμπετ, που ήταν πιο μικροκαμωμένος. Ο γιακάς ήταν σηκωμένος, όπως και το κεφάλι του, καθώς έχωσε τα χέρια στις πολλές τσέπες, έβγαλε ένα μικρό ζευγάρι κιάλια και τα χρησιμοποίησε για να δει.

«Τι είναι;» ρώτησε η Πείσλι.

Ο Κόρμπετ σήκωσε το χέρι κι έδειξε στον ουρανό. «Βλέπεις εκείνο το άστρο;» Η Πείσλι κατένευσε. «Ε λοιπόν, δεν είναι άστρο!»

«Είναι ο κομήτης Γούλστενχολμ;» ρώτησε η Πείσλι. Ένιωσε ένα σφίξιμο στο στήθος μόλις σκέφτηκε τον κομήτη, που το μηχάνημα της μητέρας της είχε τραβήξει προς τη Γη.

«Όχι, ούτε κομήτης είναι. Πλανήτης είναι και κανονικά δεν έπρεπε να βρίσκεται εκεί».

«Τι; Πώς είναι δυνατόν; Πού έπρεπε να βρίσκεται;»

Όμως ο Κόρμπετ δεν της έδωσε ποτέ απάντηση. Επειδή κοιτούσε με τα κιάλια, δεν αντιλήφθηκε ότι η Οντίλια είχε σταματήσει ξαφνικά στη γωνία μπροστά του. Έπεσε πάνω της κι εκείνη παραμέρισε απότομα, όμως η αδράνεια του τον ώθησε στον δρόμο. Ο Κόρμπετ έπεσε, με τα χέρια απλωμένα, έτοιμος για την πρόσκρουση, αλλά δεν πρόλαβε να ακουμπήσει στο έδαφος. Ο Χαλ τον άρπαξε από την πλάτη του παλτού του και τον κράτησε αιωρούμενο πάνω απ' τον δρόμο, ενώ τα πόδια του παρέμεναν στο πεζοδρόμιο. Η Πείσλι γύρισε το κεφάλι της ταυτόχρονα με τον Κόρμπετ και είδε το λεωφορείο που κατευθυνόταν ταχύτατα προς το μέρος του. Του ξέφυγε μια κραυγή καθώς η Πείσλι όρμησε για να βοηθήσει, όμως ο Χαλ έσπευσε να τραβήξει με μια σωτήρια κίνηση τον Κόρμπετ προς τα πίσω. Το λεωφορείο πέρασε από μπροστά τους σαν μια θολούρα.

«Παρά τρίχα!» είπε η Πείσλι κι ακούμπησε το μπράτσο του Κόρμπετ. Η καρδιά της χτυπούσε σαν τρελή κοιτώντας το λεωφορείο που απομακρυνόταν. «Είστε καλά και οι δύο;» ρώτησε. Αν πάθαινε κάτι ο Κόρμπετ ή η Οντίλια, η Πείσλι ήταν σίγουρη ότι θα βρισκόταν σε ακόμα πιο δυσχερή θέση. Τους είχε ανάγκη και, όπως συνειδητοποίησε, όχι μόνο για να τη βοηθήσουν να πάρει ξανά πίσω τον Νταξ.

«Μ' έσωσες!» είπε ο Κόρμπετ στον Χαλ, κοιτώντας τον δύσπιστα.

«Ναι, σ' ευχαριστώ, Κρίγκαρε» είπε η Οντίλια στον Χαλ με ένα νεύμα επιδοκimasίας, πριν γυρίσει απότομα το κεφάλι για να κοιτάξει στην απέναντι πλευρά του δρόμου.

Η Πείσλι τότε διαπίστωσε γιατί είχε σταματήσει απότομα η Οντίλια: Δύο Άντρες της Γιαρντ με τις μαυροκόκκινες στολές τους διέσχιζαν τον δρόμο προς το μέρος τους. Είχαν καρφώσει το βλέμμα στον Χαλ· τα γαλάζια σημάδια των Κρίγκαρε και η στολή από δρακόδερμα τον καθιστούσαν ευδιάκριτο στόχο στους ήσυχους δρόμους του πρωινού.

Η Οντίλια μπήκε μπροστά στον Κρίγκαρε, τίναξε προς τα πίσω την κάπα της και ακούμπησε τα χέρια στις λαβές των κυρτών σπαθιών της.

«Εισ το όνομα του Γεώργιου, ακίνητοι!» φώναξαν οι Άντρες της Γιαρντ.

«Τρέξτε!» ούρλιαξε η Οντίλια. Γύρισαν και οι τέσσερις κι άρχισαν να τρέχουν προς την κατεύθυνση απ' όπου είχαν έρθει, διασχίζοντας θορυβωδώς τους δρόμους του Επίγειου Λονδίνου, με τους Άντρες της Γιαρντ στο κατόπι τους να χρησιμοποιούν τις σφυρίχτρες τους για να καλέσουν ενισχύσεις.

Η Οντίλια έτρεχε πιο σβέλτα απ' όλους, προπορευόμενη, προσπαθώντας να τους απομακρύνει από τον κίνδυνο. Η Πείσλι δεν ξαφνιάστηκε βλέποντας τον Κόρμπετ να ακολουθεί από κοντά τη Δρακοσυνοδό, καθώς ο φόβος είχε βάλει φτερά στα πόδια του. Η Πείσλι έτρεχε πίσω απ' τον Χαλ, για να διασφαλίσει ότι τους ακολουθούσε.

Δε θα τον άφηνε να το σκάσει εκμεταλλευόμενος την ευκαιρία.

Η Πείσλι γύρισε και κοίταξε φευγαλέα πίσω: Οι Άντρες της Γιαρντ τούς κυνηγούσαν, καθώς η Οντίλια τους οδηγούσε προς μια σκεπαστή αγορά, όπου οι έμποροι ετοίμαζαν τους πάγκους τους.

Η Πείσλι έσφιξε το σακίδιό της, που ταλαντευόταν έντονα, και χτύπησε έναν περαστικό, ο οποίος της έβαλε τις φωνές. Πρόσεξε ότι ένιωθε το σώμα της δυνατό και ευκίνητο, καλύτερο από καινούριο. Ήταν σίγουρη πως, αν ήθελε, μπορούσε εύκολα να προσπεράσει την Οντίλια, με τον πόνο των τραυμάτων της από το προηγούμενο βράδυ να αποτελεί μακρινή ανάμνηση.

Έριξε μια φευγαλέα ματιά πίσω της και είδε ότι ο άντρας που χτύπησε με το σακίδιό της είχε μπερδευτεί με τους Άντρες της Γιαρντ και τους καθυστέρωσε.

«Σταματήστε εκείνα τα παιδιά! Είναι Κρίγκαρε!» φώναζε ένας απ' τους Άντρες της Γιαρντ.

Οι έμποροι πετάχτηκαν και η Πείσλι συνειδητοποίησε ότι η ίδια και ο Χαλ είχαν αποκοπεί από την Οντίλια και τον Κόρμπει, που έτρεχαν προς την έξοδο στην άλλη πλευρά του κτιρίου της αγοράς, ενώ τους κυνηγούσε ένας άντρας που κρατούσε μια μπαγκέτα κι ένας άλλος με ποδιά χασάπη.

Ο Χαλ σταμάτησε και κοίταξε γύρω. Η Πείσλι τον τράβηξε μαζί της καθώς γλίστρησε στο πλάι ανάμεσα στους πάγκους, αποφεύγοντας όσους βρίσκονταν στον δρόμο της, και κατευθύνθηκε προς μια μικρότερη πλαϊνή έξοδο,

με τον Χαλ να ακολουθεί από κοντά. Πήδηξε πάνω σε ένα κάρο με λουλούδια και γύρισε για να βοηθήσει τον Χαλ. Εκείνος πήδηξε με τη σειρά του και συνέχισαν να τρέχουν κατά μήκος του παρακείμενου διαδρόμου πριν πηδήξουν απ' την άλλη πλευρά.

Η Πείσολι ένιωθε έναν παράξενο ηλεκτρισμό στην ατμόσφαιρα, λες και ο φόβος κι η αγωνία της απλώνονταν μπροστά τους, καθώς έτρεχαν με τον Χαλ προς την ανοιχτή πλαϊνή πόρτα. Ενώ απείχαν ελάχιστα μέτρα, η πόρτα γλίστρησε στη θέση της και παγιδεύτηκαν. Η Πείσολι κοίταξε τον Χαλ, που ανάσαινε κοφτά, με τις ξανθές πλεξούδες να μαστιγώνουν το κεφάλι του, το μοναδικό γαλάζιο μάτι μισόκλειστο και διερευνητικό, έτσι όπως το σώμα του ήταν ελαφρά σκυμμένο και τα χέρια απλωμένα, έτοιμος για όλα. Στη συνέχεια ορθώθηκε, το πρόσωπό του χαλάρωσε και γούρλωσε το μάτι.

Η Πείσολι γύρισε και είδε ότι ανάμεσα σ' εκείνη και τον Χαλ και σε όσους τους κυνηγούσαν υπήρχε μια μαύρη σχισμή του Πέπλου, μεγάλη, επιβλητική κι απίστευτα σκοτεινή, καθώς ρούφαγε όλο το φως γύρω της.

Η Πείσολι απομακρύνθηκε από τη σχισμή, νιώθοντας την πόρτα πίσω της και τον Χαλ δίπλα της.

«Είναι όπως εκείνα τα πράγματα στο αστεροσκοπείο. Λες να μας ακολουθήσαν;» ρώτησε ο Χαλ.

Η Πείσολι παρατηρούσε δύσπιστα. «Δεν ξέρω. Θέλω να πω ίσως. Χθες το βράδυ ήταν η πρώτη φορά που τα είδα. Ίσως είναι το Πέπλο – όχι ολόκληρο, κάποια κομμάτια, σαν σταγόνες που χύθηκαν στον κόσμο μας... ή κάτι τέτοιο».

Η Πείσολι θυμήθηκε ότι είχε ακούσει τη φωνή του πατέρα της μέσα σε ένα απ' τα μαύρα σύννεφα που είχε πλησιάσει τον θείο Έκτορα στο αστεροσκοπείο. Του πατέρα της, που είχε πεθάνει τέσσερα χρόνια πριν· του πατέρα της, που τον είχε δει όταν η ίδια βρέθηκε στο Πέπλο.

Σήκωσε ασυναίσθητα το χέρι στο στήθος της, νιώθοντας το σημείο όπου η λεπίδα της Σκοτεινής Δράκαινας είχε τρυπήσει το σώμα της.

Παρατήρησε τον φόβο στα πρόσωπα των ανθρώπων στην άλλη πλευρά της μαύρης σχισμής, η οποία μεγάλωσε και χωρίστηκε στα δύο. Ένωσε κάτι να την τραβάει προς τα εκεί.

Συνειδητοποίησε ότι με κάποιον τρόπο ήταν δεμένη μαζί της, ότι συνδεόταν σ' ένα επίπεδο που δεν μπορούσε να το κατανοήσει ή να το εξηγήσει, αλλά ήξερε ότι ήταν πραγματικό, όπως ακριβώς ήξερε ότι το νερό ήταν υγρό κι ότι η αγάπη μερικές φορές πληγώνει. Η Πείσολι γούρλωσε τα μάτια καθώς ένα απ' τα σύννεφα τινάχτηκε προς το πλήθος· ο κόσμος άρχισε να τρέχει για να καλυφθεί και να πηδάει πίσω απ' τους πάγκους τη στιγμή που η άλλη σχισμή κατευθύνθηκε προς την Πείσολι. Η τελευταία έμεινε παγωμένη στη θέση της, καθώς το σύννεφο της φαινομενικά ατελείωτης μαυρίλας γλίστρησε προς το μέρος της, ήρεμα και απρόσκοπτα.

Ο Χαλ την έριξε στο έδαφος για να αποφύγει το Πέπλο, που γλίστρησε πάνω απ' το κεφάλι της με έναν βόμβο, σαν το σιγανό μουρμουρητό του ηλεκτρικού φωτός. Μόλις η σχισμή ήρθε σε επαφή με την πόρτα πίσω τους, η Πεί-

σλι την είδε, συνεπαρμένη από τρόμο, να απορροφάει όσα σημεία της πόρτας άγγιζε, ρουφώντας την ύλη στη μαυρίλα με το κροτάλισμα ενός ηλεκτρικού σπινθήρα. Στη συνέχεια το μурμουρητό έσβησε, όπως και η σχισμή, αφήνοντας μια μεγάλη τρύπα στην πόρτα. Το χείλος της τρύπας στο ξύλο ήταν λείο και ακριβές, λες και υπήρχε πάντοτε εκεί, ένα άνοιγμα στον κόσμο.

Ο Χαλ πετάχτηκε όρθιος και τράβηξε την Πείσλι μέσα απ' την τρύπα. Εκείνη πάγωσε, παρακολουθώντας έντρομη την άλλη σχισμή να μεγαλώνει και να κινείται σιωπηλά προς τα εμπρός. Οι έμποροι και οι πρωινοί πελάτες ούρλιαζαν κι έτρεχαν καθώς η σχισμή ρουφούσε οτιδήποτε άγγιζε, πριν εξαφανιστεί εξίσου ξαφνικά.

Έξω επικρατούσε χάος, με ανθρώπους να απομακρύνονται απ' την αγορά τρέχοντας, φωνάζοντας και ουρλιάζοντας.

«Έλα, πρέπει να φύγουμε! Σύντομα θα 'ρθουν κι άλλοι Άντρες της Γιαρντ». Ο Χαλ τράβηξε την Πείσλι σ' έναν κοντινό δρόμο. Έπειτα σε άλλον και άλλον έναν. Χώθηκαν σ' ένα σοκάκι για να πάρουν ανάσα. Η Πείσλι διπλώθηκε, με τις κατακόκκινες μπούκλες να πέφτουν στο πρόσωπό της.

«Εκείνα τα πράγματα τι λες να είναι; Πύλες εισόδου στο Πέπλο;» ρώτησε ο Χαλ, ανασηκώνοντας το φρύδι πάνω από την καλύπτρα.

«Ναι... Όχι, όχι πύλες εισόδου... Δε νομίζω πως θα ήθελες να τις διαβείς· είδες τι συνέβη με την πόρτα. Πιστεύω πως δεν υπάρχει τίποτα καλό στο εσωτερικό τους» είπε η Πείσλι. «Αν η μητέρα ήταν εδώ, θα έκανε κάποιο

πείραμα για να διαπιστώσει πώς λειτουργούν κι από τι είναι φτιαγμένες». Τα χέρια της Πείσολι κάλυψαν ξανά την καρδιά της καθώς θυμήθηκε την έλξη της σχισμής και το νήμα της σύνδεσης που είχε νιώσει.

Εκείνη τη στιγμή η Οντίλια προσγειώθηκε από τον ουρανό, έχοντας στην αγκαλιά της τον Κόρμπετ. Η Πείσολι ανακουφίστηκε μόλις τους είδε σώους και αβλαβείς.

Η Οντίλια άφησε τον Κόρμπετ, που απομακρύνθηκε αδέξια, ενώ η ίδια δίπλωσε ήρεμα στην πλάτη της τα μεγαλοπρεπή δρακοφτερά και τα κάλυψε με τον μανδύα της.

«Πάρε». Έτεινε προς την πλευρά του Χαλ ένα μεγάλο, πράσινο σαν τα βρύα σάλι. Εκείνος το πήρε και το τύλιξε σχηματίζοντας μια κουκούλα, για να κρύψει τα σημάδια των Κρίγκαρε, καλύπτοντας ταυτόχρονα και τη στολή από δρακόδερμα, καθώς το σάλι έφτανε ως τα γόνατα. «Τι έγινε; Γιατί έφευγαν όλοι τρέχοντας απ' την αγορά;» ρώτησε η Οντίλια.

Η Πείσολι κοίταξε τον Χαλ και κούνησε το κεφάλι της. «Οι σχισμές του Πέπλου, εκείνες απ' το αστεροσκοπείο... εμφανίστηκαν κι εδώ».

Η Οντίλια κοίταξε την Πείσολι με σοβαρό ύφος. «Περίεργο» είπε. «Οι Άντρες της Γιαρντ είναι απασχολημένοι· πρέπει να εκμεταλλευτούμε τη σύγχυση».

Η Πείσολι άρχισε να τους οδηγεί ξανά, όμως αυτή τη φορά ακολουθούσε σοκάκια και φιδωτά περάσματα, καθώς κατευθύνονταν προς το σπίτι της, κινούμενοι σβέλτα στις σκιές.

Παρά τα άδεια λιθόστρωτα δρομάκια, η Πείσολι κοι-

τούσε διαρκώς γύρω της, επειδή έψαχνε όχι τους Άντρες της Γιαρντ αλλά κάποιο ίχνος από τις σχισμές του Πέπλου. Σκέφτηκε τη σύνδεση που είχε νιώσει μαζί τους και ανα-τρίχιασε με τον τρόπο που εξαφάνιζαν οτιδήποτε άγγιζαν, σαν να μην είχε υπάρξει ποτέ, αφήνοντας στον κόσμο το ίδιο κενό που είχε αφήσει και η μητέρα της.

**ΚΙΝΔΥΝΟΙ, ΔΡΑΚΟΙ
ΚΑΙ ΜΙΑ ΜΑΧΗ
ΚΑΤΑ ΤΟΥ ΠΕΠΡΩΜΕΝΟΥ...
Η ΣΥΝΑΡΠΑΣΤΙΚΗ ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΤΗΣ
ΥΠΟΣΧΕΣΗΣ ΤΟΥ ΝΥΧΤΕΡΑΡΓΥΡΟΥ**

Έχοντας καταφέρει να γλιτώσει την τελευταία σπηλή από τα νύχια της Σκοτεινής Δράκαινας, η Πέιολι Φιζγουίλιαμ πρέπει να ταξιδέψει στα παγωμένα Βασίλεια του Βορρά για να βρει τον αδερφό της, τον Νταξ. Τον έχουν απαγάγει οι άγριοι και μυοτηριώδεις αναβάτες δράκων, οι Κρίγκαρς, και η Πέιολι με τους φίλους της πρέπει να τον σώσουν προτού αποκαλυφτεί ότι είναι δρακοστηγματοσμένος.

Η Πέιολι γνωρίζει ότι η τροχιά της ζωής της είναι μοναδική, όμως τα άστρα της κρύβουν ακόμα μεγαλύτερες εκπλήξεις. Και, καθώς την κυνηγούν τόσο η Σκοτεινή Δράκαινα όσο και η Φρουρά του Βασιλιά, ο κίνδυνος παραμονεύει σε κάθε της βήμα.

από 10 ετών

ISBN: 978-618-03-3229-2

9 786180 332292

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 83229

metaixmio.gr